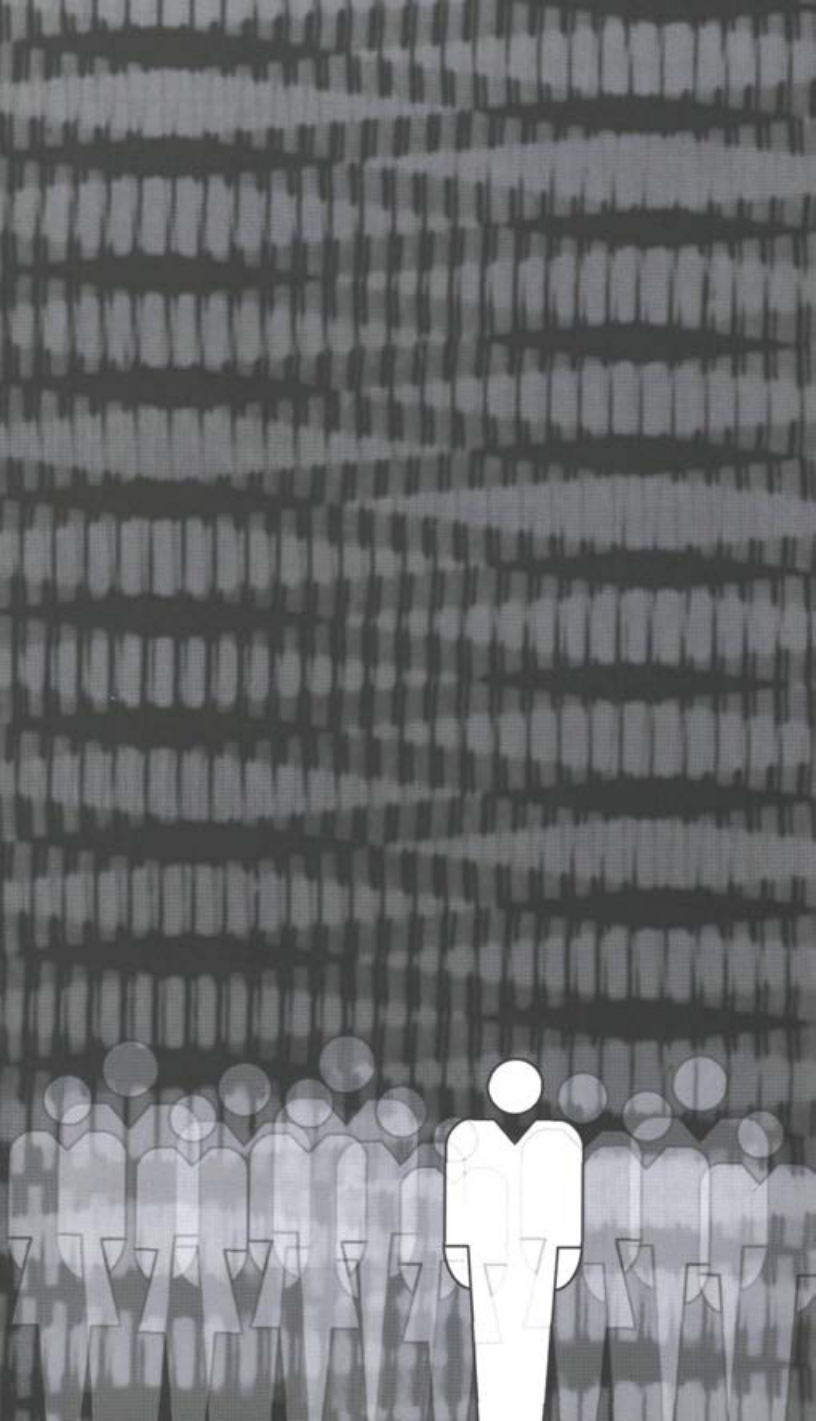

KRIZA IDENTITETE IN SMISLA

Povzetek:

Avtor predstavi tezo o krizi v delovanju ŠŠK-ja, ki jo dokazuje z vrsto različnih kazalcev. Vzroke krize išče v nerazumevanju vloge, pomena in širšega konteksta delovanja ŠŠK-ja, hkrati pa opozarja na širše družbene razmere, posledica katerih je tudi kriza drugih študentskih klubov širom po Sloveniji. V nadaljevanju poskuša predvideti nekatere možne poti razvoja ŠŠK-ja v prihodnje, zaključi pa s predlogi možnih ukrepov in dejavnosti, ki bi prispevale k učinkovitemu in plodnemu razvoju kluba. Med njimi izpostavlja predvsem izdelavo jasnih in vsem znanih pravil igre, ki bi zagotovila odprtost in javnost delovanja kluba.

KRIZA IDENTITETE IN SMISLA

Teza, po kateri naj bi se v zadnjem času Šaleški študentski klub (v nadaljevanju ŠŠK) nahajal v krizi, je mogoče (pre)drzna in za marsikoga gotovo vse prej kot neproblematična. Vendar pa vrsta kazalcev zgovorno priča o tem, da žal ni brez realne osnove. Na trenutke se namreč zdi, kot da aktualne generacije zadnjih let ne vedo prav, kaj s klubom, ki se je znašel v njihovih rokah, početi. Vendar pa je potrebno že na samem začetku poudariti, da bi bilo vsaj pomankljivo in netačno, če že ne nepravilno, vzroke krize locirati izključno v študentske generacije ob prelomu stoletij. To nikakor ni namen tega eseja – njegova ambicija je dosti manj skromna in sega drugam, saj si domišlja, da bi z osvetlitvijo kompleksnega in večplastnega konteksta delovanja ŠŠK-ja prihajajoče generacije mogoče vendarle lažje uzrle namen in pomen svojega kluba. Pa ne zato, ker bi mi, ki smo svoja študentska leta že odživel, bili zato toliko pametnejši in imeli jasne odgovore na kompleksna vprašanja, povezana z delovanjem ŠŠK-ja. Ne, nič sposobnejši in nič pametnejši nismo od današnjih šškjevcov – od njih se razlikujemo le po tem, da smo zaradi nekaj kratkih, a sprememb polnih let starejši, ta distanca pa nam omogoča, da kot *palčki na ramenih velikanov* malce jasneje vidimo neprimerno večji del mozaika, ki ga poznamo pod imenom ŠŠK. Kriza, o kateri pričujoča pisarija govori, pa korenini ravno v ne-videnju tega mozaika, v nerazumevanju širšega konteksta, znotraj katerega danes deluje ŠŠK. Konteksta, ki ga odločilno določajo hitro spreminjajoče se družbene razmere, v katerih se nahaja naša družba. Zato se je pri iskanju razlogov za nemočno stopicanje na mestu, v katerem se je ŠŠK znašel v zadnjih letih, nujno potrebno ozreti tudi preko plota aktualnih študentskih generacij.

A preden se lotimo vsaj bežne analize tega širšega konteksta delovanja ŠŠK-ja pogledjmo, na podlagi česa sploh lahko sklepamo, da je ŠŠK v krizi.

INDIKATORJI IN POSLEDICE KRIZE

Večini danes aktivnih ššskjevcev je verjetno teza o krizi identitete in smisla nerazumljiva, številni pa ob njeni omembi tudi bolj ali manj odkrito negodujejo. Največkrat je to negodovanje legitimno, saj mnogi med njimi veliko svojega prostega časa in kreativne energije posvetijo delu kluba. Napačno bi bilo tudi trditi, da posledice tega njihovega vložka niso vidne – ŠŠK je neposredno ali posredno odgovoren za številne uspešne projekte, ki so v zadnjih letih ugledali luč sveta v Šaleški dolini, nekateri pa tudi širše. A za kolikor toliko realno oceno ŠŠK-jevega dela je vendarle potrebena širša perspektiva, ki jo lahko dosežemo s primerjavo pogojev in rezultatov dela kluba v preteklih obdobjih.

Če npr. za primerjavo vzamemo obdobje v začetku ali sredi devetdesetih let,¹ ko je bilo sistemsko financiranje lokalnih študentskih združenj predstavljivo le v najdrznejših sanjah, lahko ugotovimo, da se število takrat izvedenih projektov ni bistveno razlikovalo od števila, s katerim se klub ponaša v zadnjih letih (pri tem moramo upoštevati tudi samo naravo izvedenih projektov, saj npr. organizacija nekega enkratnega dogodka ni ekvivalentna denimo prirejanju sicer še kako dobrodošlih rednih tedenskih tečajev; ali povedano drugače: če v štirih tednih klub organizira npr. tarok turnir, razstavo in dva koncerta, to ne more biti popolnoma primerljivo s štirimi tedenskimi seansami tečaja francoščine). Denarna sredstva za delovanje kluba, ki so jih pred desetletjem študentje šele morali izprositi od različnih sponzorjev in donatorjev, so seveda z današnjimi udobnimi proračuni, ki so vsakoletni garnituri ob prevzemu krmila kluba (brez njihovega najmanjšega truda) že avtomatsko zagotovljeni, popolnoma neprimerljiva. Bežna ocena razmerja med takratnimi in današnjimi finančnimi sredstvi ŠŠK-ja je vsaj 1:10. Ko torej primerjamo rezultate delovanja kluba nekoč in danes ter pri tem upoštevamo tudi razpoložljiva sredstva, lahko ugotovimo, da bi ti rezultati bili lahko tudi boljši.

¹ To je čas, v katerem sem tudi sam aktivno sooblikoval dejavnosti kluba, zato takratne razmere precej dobro poznam.

Da pa ne bi merili uspešnosti delovanja kluba le na podlagi kvantitativnih kriterijev, si je nujno potrebno ogledati tudi samo vsebino izvedenih projektov. Ko primerjamo programe zadnjih let s tistimi iz začetka devetdesetih, lahko ugotovimo, da v delovanju ŠŠK-ja primanjkuje predvsem vsebinske inovativnosti. Le neznatni del v zadnjih letih izvedenih projektov je bil zares nov, velika večina pa predstavlja dolgoletni železni repertoar kluba. Samo po sebi to seveda ni problematično, saj je ohranjanje tradicionalnih projektov eden najmočnejših adutov vsakega študentskega kluba. A če gre pri tem zgolj za prazno ponavljanje vzorca iz preteklosti, če klub, kot se včasih zdi, projekte načrtuje in izvaja zgolj zato, ker so se nekoč že izvajali, potem postane zadeva drugačna. Tudi (ali pa celo predvsem) za tradicionalne projekte namreč velja, da brez nenehnega prilagajanja duhu časa, brez prepoznavnega pečata generacije *tukaj in zdaj*, kaj hitro postanejo prazna, komaj smiselna formalnost. Celotno delovanje kluba je namreč v prvi vrsti namenjeno aktualnim študentskim generacijam, zato si morajo zmeraj znova svoj klub prilagajati po lastni meri in ga hkrati tudi zmeraj znova osmišljati. To seveda zahteva določeno znanje, širše razumevanje razmer in nemalo energije. A brez tega bi se tudi celoten klub kar prehitro lahko spremenil v togo institucijo brez življenja, vsebine in smisla, ki je namenjena zgolj sama sebi. S samo težnjo po izboljšavah in rasti na strani kvantitete, se pravi z večjim finančnim vložkom (npr. večji in dražji bendi, več dni festivala, več festivalov, več klubskih časopisov ipd.), se namreč še zdaleč sama po sebi ne izboljša tudi kvaliteta posameznega projekta.

O določeni krizi ŠŠK-ja lahko sklepamo tudi na podlagi primerjave števila ljudi (večinoma študentov), ki (so)oblikujejo različne projekte kluba (ali pa se teh projektov vsaj aktivno udeležujejo). Zelo težko bi namreč trdili, da je danes takih več, kot jih je bilo pred desetletjem – prej bi verjetno držalo

nasprotno.² Poleg stagniranja, če že ne kar upadanja števila aktivnega članstva (gledano vsaj relativno, kot razmerje med naraščajočim številom vseh študentov in bolj ali manj konstantnim številom aktivnih članov ŠŠK-ja), pa k podobnim zaključkom napeljujejo tudi pomenljive spremembe v sami strukturi članstva. Izgleda namreč, kot da klub v zadnjih letih vse bolj privlači posameznike z drugačnimi motivi, kot jih je v preteklosti – če so še pred slabim desetletjem prevladovali vsebinski motivi kot so npr. druženje (bodisi druženje kar tako bodisi kreativno druženje), izkušnje (pa tudi osebna poznanstva), ki jih posameznik z aktivnim delom v klubu pridobi, realizacija različnih skupinskih ali osebnih projektov ipd., pa se je bilo v zadnjem obdobju kar nekajkrat težko izogniti občutku, da poskušajo skozi klub svoje ambicije uresničiti vse številnejši posamezniki, ki jih ženejo predvsem finančni motivi.

V prid tezi o krizi ŠŠK-ja (ali pa nemara o posledicah te krize) govori tudi upadanje aktivnega družbenega angažmaja kluba, hkrati s tem pa seveda neposredno povezano upadanje vloge in kredibilnosti kluba tako v lokalnem kot tudi v širšem družbenem prostoru. Če je v devetdesetih letih klub s svojim javnim delovanjem na lokalnem nivoju bistveno prispeval k nastanku Mladinskega centra (v nadaljevanju MC), na nacionalnem nivoju pa je bil vse do sredine devetdesetih eden daleč najvidnejših klubov, ki so ga v času razcveta podobnih dejavnosti širom po Sloveniji številni klubi uporabili za zgled in kot model pri strukturiranju svojih dejavnosti, pa se je danes lokalna vloga ŠŠK-ja zožila skoraj izključno na ukvarjanje s sabo in svojimi problemi, na nacionalnem nivoju pa kluba takorekoč ni več opaziti. Ko se je pred slabim desetletjem pričelo povezovanje lokalnih študentskih združenj in njihovo formalno organiziranje, je imel ŠŠK pri tem vodilno vlogo, šškvjenci pa so opravljali pomembne funkcije tako v

² Pri tem pa moramo spet upoštevati razliko v sami naravi različnih projektov oz. razliko med aktivno udeležbo v projektih kluba in 'potrošniško' udeležbo na sicer, še enkrat poudarjam, izjemno koristnih jezikovnih, računalniških ipd. tečajih. Ne moremo namreč enakovredno primerjati števila udeležencev pri organizaciji in izvedbi prireditev ali pa števila aktivnih udeležencev različnih večdnevni projektov (taborjenj, smučanj ipd.) s številom udeležencev posameznega tečaja.

obeh ŠOU-ih kot tudi v ŠKIS-u. Danes pa je ŠŠK – večinoma zaradi lastne apatičnosti – v nacionalnih študentskih združenjih domala popolnoma neprisoten, s tem odrezan od informacij in večkrat tudi materialnih sredstev, hkrati pa nima nikakršnega vpliva na oblikovanje in usmerjanje študentskih in mladinskih aktivnosti v širšem slovenskem prostoru.

VZROKI KRIZE

Vzroke za krizo v delovanju ŠŠK-ja je moč iskati v dveh smereh.

Po eni strani ta kriza izhaja iz *endogenih*, notranjih dejavnikov, med katerimi je najpomembnejši že omenjeno nerazumevanja vloge, pomena in širšega konteksta delovanja ŠŠK-ja. Z dokončno dobljenim dolgoletnim bojem za MC se je namreč spremenil tudi prostor mladinskega delovanja, s polnim zagonom MC-ja pa se je spremenilo tudi poslanstvo in z njim naloge ŠŠK-ja. Če si je po izrazito žurerski in zavirljivo homogeni generaciji, ki je po nekajletnem zatišju konec osemdesetih let v veselo življenje obudila ŠŠK z večino njegove tradicionalne dediščine vred, celotno zadevo pa kronala z danes že legendarnim Placom v podzemlju lokalnega kulturnega hrama, prostor za krmilom študentskega plovila priborila ekipa z bolj kulturno-umetniško usmerjenimi ambicijami, lahko danes z udobne časovne distance v tem razberemo legitimno reakcijo na dušeče mrtvilo post-Titovega Velenja. Z rojstvom mlade državnice so namreč dokončno izdihnili še zadnji preostanki sistemsko podprtih mladinsko-kulturniških dogodkov.³ Z demokracijo smo v paketu kupili tudi tržno ekonomijo, subvencionirane eksperimente jezne mladine je zamenjala neprepoznavnost pop prodajnih artiklov, na 'živi' sceni pa je preživela skoraj le še lažna domačnost podalpskega narodno-zabavnega kiča. Tako je bil t.i. 'kulturniški obrat' ŠŠK-ja v začetku devetdesetih let popolnoma razumljiv in legitimen odgovor na tedanje družbene razmere. Desetletje po tem, ko so seveda te raz-

³ Še danes se jasno spominjam svojih prvih najstniških srečanj z nadvse bogato in izjemno pestro punk-rockovsko produkcijo naše 'širše domovine', ki se je vsako leto 25. maja predstavljala na velikem odru sredi Titovega trga.

mere precej spremenjene, pa ŠŠK še zmeraj deluje po istem, danes neizbežno anahronističnem sistemu. Učinkovito reakcijo na spremenjene razmere, v katerih je MC prevzel vrsto dejavnosti, ki jih je pred tem bil prisiljen izvajati ŠŠK, bi pričakovali v novem obratu, tokrat od izrazito kulturno-aktivistične usmeritve nazaj k eminentno študentskim vsebinam. Namesto da si ŠŠK in MC konkurirata s podobnimi projekti, bi morali šškjevci izkoristiti ključno prednost teh novih razmer, ko ŠŠK-ju naenkrat ni več treba skrbeti za celotno področje mladinske kulture, saj to (bolj ali manj učinkovito) počne MC, ŠŠK pa bi se končno lahko posvetil specifično študentskim problemom, ki jih danes gotovo ne manjka. Z obratom k bolj 'sindikalističnih' temam, za katere v preteklosti zaradi izjemno aktivnih kulturnih dejavnosti ni bilo časa in energije, bi klub skoraj gotovo pridobil na vitalnosti (s tem pa na legitimnosti), saj bi naenkrat lahko postal zanimiv za določeno skupino študentov, ki v njem doslej niso našli mesta zase.

Po drugi strani pa na krizo, o kateri govorimo, vsaj tako pomembno vplivajo tudi zunanji, *eksogeni* dejavniki. Pri tem mislim na širše družbene razmere, posledica katerih je tudi kriza drugih študentskih klubov širom po Sloveniji. Med današnjimi generacijami študentov namreč prevladujejo nove, opazno bolj utilitaristične vrednote. Pri tem smo priča svojevrstnemu paradoksu, ko zaradi uspeha prejšnjih generacij, ki so sistemsko uredile področje delovanja študentskih klubov (predvsem financiranje), poteka delovanje klubov danes v drugačnem kontekstu, posledično pa klubi privlačijo ljudi z drugačnimi motivi kot pred leti.⁴ Seveda se je tukaj nujno potrebno zavedati v svoji idealiziranosti popačene slike, ki jo praviloma odseva vzratno ogledalo časa, zato nima smisla jadikovati po minuli zlati dobi študentskih gibanj, v kateri naj bi bili študentje aktivni, družbeno kritični ipd.

⁴ Izgleda, kot da bi prejšnje generacije z uresničitvijo svojih precej ambicioznih sanj o sistemski ureditvi financiranja lokalnih študentskih klubov slednjim naredile medvedjo uslugo, saj je danes, paradoksalno, velika večina klubov opazno manj dejavnih, kot je bila pred leti, ko so bila sredstva tek klubov nekaj desetkrat manjša kot danes. Včasih se zdi, da so največji problem študentskih klubov ravno zajetni proračuni, s katerimi razpolagajo.

Večina študentov verjetno nikoli ni bila takih. Kljub temu pa je moč zaznati bistveno razliko v motivaciji generacij, rojenih okoli leta 1980, v primerjavi z generacijami, ki jim lik 'tovariša Tita' biva tudi v osebni izkušnji in ne le kot bežen zaznamek v kaotičnem naboru zgodovinskih dejstev. Generacije, ki so začele dojemati sebe in svet okoli sebe v monolitno kapitalistično motivirani družbi, očitno vidijo svet drugače od tistih, ki iz lastne izkušnje vedo, da je družba lahko tudi drugačna. Če je še sredi devetdesetih študentsko življenje nujno pomenilo tudi vsaj delno hedonističen odnos do življenja, ki ga je v veliki meri gnala ustvarjalna radovednost, in če so nad utilitarnimi, materialnimi motivi študentske eksistence prevladovali sicer povečini slabo artikularni, pa vendar jasno prisotni emocionalni momenti druženja, vzajemnega zapeljevanja in opajanja ne le z alkoholnimi, temveč tudi z idejnimi in umetniškimi substancami, pa danes svet izgleda drugače. Če je bil še pred desetletjem študentski prostor odprt vsaj za kolektivno občutenje, če že ne tudi za kreativno izražanje nezadovoljstva nad družbenim življenjem, pa se danes na trenutke zdi, kot da je vodilno gonilo vse večjega dela študentov čim prej dojeti sistem, v katerem so se znašli in si v njem zagotoviti čim boljše možnosti in mesto za učinkovito plezanje po obstoječi družbeni hierarhiji. Takšne razmere pa seveda neizbežno določajo tudi delovanje lokalnih študentskih klubov.

KAKO NAPREJ?

Kakorkoli je analiza kazalcev, vzrokov in posledic krize, o kateri govorimo, nujen pogoj za njeno preseganje, pa bi ostala ambicija pričujoče pisarije brez vsaj skromnega poskusa iskanja možnih izhodov oz. predlogov slejkoprej neizpolnjena. Zato se moramo nujno povprašati tudi o možnih poteh razvoja kluba v prihodnje. Najbolj ugodna in zaželjena bi bila seveda različica, po kateri bi se v bližnji prihodnosti (ali pa se je mogoče že?) pojavila nova generacija šškvcev z novo, lastno vizijo kluba in njegovih aktivnosti. To bi bilo seveda daleč najbolje, saj bi tako ŠŠK zares zaživel za kar najširši krog študentske generacije, s tem našel smisel svoje

razmere, v katerih se nahaja naša

ga obstoja in se izognil problemom z identiteto, legitimnostjo delovanja, prepoznavnostjo ipd.

Študentje kritično o svojem delu

Kljub uspehom, ki so jih dosegli pri vključevanju novih članov v delo kluba, študentje niso povsem zadovoljni – Kje jih čevlji žuli?

Žal pa obstajajo tudi manj optimistične možne poti razvoja dogodkov, med katerimi velja omeniti vsaj dve. Posamični žalostni, a nadvse zgovorni dogodki v nekaterih klubih kažejo na nevarnost prevlade t.i. 'celjskega modela'⁵ v delovanju študentskih klubov, po katerem si klub prilastijo posamezniki oz. manjše skupine, ki pod krinko neprofitnosti in študentskosti izvajajo svoje nemalokrat pol- ali nelegalne poslovne mahinacije. Prve drobcene korake v tej smeri je bilo pred leti že moč zaznati tudi v ŠŠK-ju, vendar jih je skupščina kluba na srečo še pravočasno zaznala in vsaj simbolično sankcionirala. A rastoči proračuni klubov postajajo vse mamljivejši magnet za tovrstne ambicije, zato bo v prihodnje preprečevanju takšnih neželenih dogajanj potrebno posvečati še prav posebno pozornost.

Druška možna grožnja plodnemu delovanju in razvoju lokalnih študentskih klubov je povezana z delovanjem posredovalnic del za študente in diake (razni študentski in mladinski servisi).

⁵ Izraz 'celjski model' uporabljam zaradi precedenčnosti ekstremnih dogodkov v Klubu študentov celjske regije (v javnost so prišli leta 2001), ko je skupnica vodilnih članov eklatantno zlorabila klub za finančno okoriščanje nekaterih posameznikov. Primer še zmeraj raziskujejo pristojni državni organi.

Ureditev, po kateri se država odpove obdavčitvi študentskega in dijaškega dela, del 10-odstotne provizije servisov za posredovanje tovrstnih del pa avtomatsko pripade študentskim organizacijam, je slovenska specifika – česa podobnega v drugih državah ne poznajo. S skorajšnjim vstopom Slovenije v EU bi se lahko zgodilo, da bi zaradi poenotenja pravil z Unijo postopoma odpravili neobdavčenost študentskega dela,⁶ kar bi znatno zmanjšalo sredstva za delovanje klubov, v najbolj črni različici pa bi to prav lahko pomenilo tudi prenehanje njihovega delovanja. V izogib omenjenim (pa tudi kakim drugim) neželenim smerem razvoja kluba bi bilo zato nujno sprejeti določene ukrepe. V prvi vrsti bi moral ŠŠK izdelati jasna pravila igre in s tem zagotoviti predvsem odprtost in prezentnost svojega delovanja. Tukaj mislim predvsem na nujne spremembe statuta in na oblikovanje nekaterih pravilnikov, ki bi natančno urejali določene dejavnosti kluba (npr. razdeljevanje dotacij, izplačevanje honorarjev ipd.). Te aktivnosti bi potekale na podlagi jasnih, vsem znanih pravil, kršitev katerih bi lahko po pravilnikih tudi ustrezno sankcionirali. S tem bi zmanjšali možnost zlorab klubskih sredstev, zmanjšali pa bi tudi med študenti permanentno prisotna ugibanja, nezaupanja in špekulacije o različnih zlorabah. Tako bi denimo ŠŠK delil sredstva za dotacije preko javnega razpisa, v katerem bi bili natančno določeni pogoji kandidiranja in obseg ter način dodeljevanja sredstev, o prijavljenih vlogah bi presojala posebna komisija, ki bi vse prijavljene tudi obvestila o rezultatih postopka izbora, hkrati pa bi tudi natančno določila obveznosti prejemnikov sredstev. Nemara bi veljalo razmisliti tudi o tem, da bi ŠŠK končno začel – podobno kot vse resne organizacije – delovati na podlagi javnega proračuna, ki bi ga na začetku vsakega mandata na predlog izvoljenega predsedstva sprejela skupščina kluba.

Prav tako bi bilo nujno v najkrajšem času vzpostaviti učinkovitejši nadzor nad celotnim delovanjem kluba. V statutu bi

⁶ V povezavi s prej omenjeno možno prevlado 'celjskega modela' bi se lahko zgodilo tudi, da posredovalnice neobdavčenega študentskega in dijaškega dela na podlagi potencialnih ugotovitev o raznih zlorabah tako zbranih sredstev v študentskih klubih ukine kar slovenska država sama.

bilo potrebno natančneje določiti pristojnosti in dolžnosti nadzorne komisije, ki bi jo lahko poleg predstavnikov aktualne študentske generacije sestavljala tudi kakšen starejši, bolj izkušen predstavnik lokalne skupnosti. Delovanje nadzorne komisije bi lahko urejal poseben pravilnik, za njeno delovanje bi lahko namenili tudi nekaj skromnih finančnih sredstev ipd. Najpomembnejše pa je, da nadzorna komisija dobi nekatere jasno določene pristojnosti, da bo sploh lahko ugotavljala kršitve statuta in pravilnikov⁷ ter disciplinski komisiji ali skupščini kot najvišjemu organu kluba predlagala določene sankcije za resnejše kršitve.

Plodno in uspešno prihodnost kluba si je nemogoče predstavljati v izolaciji, zato bi se moral ŠŠK nujno kar najbolj aktivno vključevati v najrazličnejše nacionalne študentske in mladinske organizacije, pobude, projekte itd. Na ta način bo klub sploh deležen informacij o družbenih področjih, ki jih s svojim delovanjem pokriva, prav tako pa bo lažje soodločal o razvoju in upravljanju teh področij.

Zaradi nejasnih možnosti financiranja v prihodnosti bi bilo dobro razmišljati tudi o možnih alternativnih načinih financiranja klubskih dejavnosti, bodisi v sodelovanju z gospodarstvom bodisi s samostojnim nastopom na trgu ipd.

Vsekakor pa bo za svetlo prihodnost ŠŠK-ja nujno potrebno razmisliti, kako nagovoriti velik delež produktivnih študentov, ki za klub zaenkrat ne kažejo pretiranega interesa. ŠŠK mora postati organizacija, namenjena vsem študentom lokalnega območja, a za dosego tega cilja se bo treba približati tudi mlajšim študentom in dijakom ter se spopasti s številnimi napačnimi predstavami, stereotipi in strahovi, ki jih ŠŠK vseskozi zbuja med študentskimi množicami. To pa ne bo mogoče brez intenzivnega razmisleka in aktivnega pristopa k najširši študentski 'bazi', saj je pot vodilnih šškjevcev med študente neprimerno krajša in položnejša od tiste, ki vodi običajnega študenta v klubske vrste. In tega ne bi smela pozabiti nobena resna vodilna ekipa, ki vodi študentski klub.

⁷ Nadzorna komisija bi morala imeti možnost po potrebi tudi že med letom preprečevati nadaljnje kršitve, v skrajnih razmerah pa sklicati izredno skupščino kluba.

PREDSTAVITEV AVTORIC IN AVTORJEV

FRANC AVBERŠEK je zaključil študij rudarstva na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo v Ljubljani. V Šaleškem študentskem klubu je bil najbolj aktiven med leti 1966 in 1969; v študijskem letu 1968/69 je bil tudi njegov predsednik. Na Rudniku lignita Velenje je najprej opravljal dela obratovodje, za tem je postal vodja Jame Preloge in vodja razvoja v Premogovniku. V letih 1986–1988 je bil član poslovnega odbora za razvojno-tehnično področje Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje. Od leta 1988 do 1992 je bil direktor Rudnika lignita Velenje. V letu 1991 je zaključil magistrski študij rudarstva na FNT. Leta 1992 je opravljal funkcijo ministra za energetiko Republike Slovenije, med leti 1992 in 1996 pa je bil poslanec Državnega zbora Republike Slovenije. Danes je svetnik v Mestni občini Velenje. Aktivno deluje v Lovski zvezi Slovenije; bil je tudi njen predsednik. Od leta 1997 je direktor Inštituta za ekološke raziskave ERICO Velenje.

ALEŠ ČRNIČ (roj. 1971) je doktor socioloških znanosti, zaposlen je kot raziskovalec v Centru za preučevanje kulture in religije Fakultete za družbene vede, kjer tudi predava na Oddelku za kulturologijo. V študijskem letu 1991/92 je bil podpredsednik, 1993/94 pa predsednik Šaleškega študentskega kluba. V letu 1994/95 je bil kot študentski minister za kulturo član študentske vlade Študentske organizacije Univerze v Ljubljani, bil pa je tudi med pobudniki za ustanovitev Zveze študentskih klubov Slovenije (ŠKIS). V sezonah 1996/97 in 1997/98 je bil programski vodja Kluba K4, v letih 1999–2001 pa programski vodja Festivala mladih kultur Kunigunda.

SILVO GRMOVŠEK je bil rojen dovolj zgodaj, da je še ujel za rep duha časa, ki so ga zaznamovala množična subkulturalna in novolevičarska gibanja iz šestdesetih let prejšnjega tisočletja. Čeprav nima do tistih časov neke izrazite nostalgije, je tisto obdobje odločilno vplivalo na njegovo temeljno opredelitev do, nekoliko pretenciozno rečeno, vprašanj teorije. Sicer je študiral filozofijo in sociologijo kulture in po nespodobno dolgem času tudi diplomiral. Predvsem kot bralec se zanima za vprašanja funkcioniranja ideologije, s posebnim poudarkom na medijih (kjer je nekaj časa delal kot novinar) in tudi predvsem v okvirih, ki jih postavlja teoretska psihoanaliza. Uvršča se med posebneže, ki so prepričani, da ni razlogov za mrk Marxa iz teoretične misli. Nekaj zadnjih let je zaposlen kot bibliotekar v velenjski knjižnici.

DARE HRIBERŠEK (roj. 1972), absolvent na Pravni fakulteti v Ljubljani, dela kot redaktor in urednik v informativnem programu TV Slovenija. Odvečno energijo sprošča v plemenu The Stroj, v zasebnem življenju pa je predvsem navdušen privrženec računalniških igraric. Je večkratni delovni predsednik skupščine ŠŠK-ja in njegova dolgoletna siva eminenca.

BORUT JENKO, eden izmed pobudnikov za ustanovitev ŠŠK-ja, je leta 1964 diplomiral na Fakulteti za elektrotehniko Univerze v Ljubljani. Med leti 1965 in 1969 je predaval na takratni strokovni in srednji šoli Rudarskega šolskega centra ter se ukvarjal z meritvami in avtomatizacijo v industriji (TUŠ, RLV, EFE, Chrommet). Leta 1969 je na pobudo takratnega direktorja Ivana Atelška odšel v Gorenje in z izbrano ekipo organiziral